

« Διηγού όσα εποίησέ σοι ο Θεός » – Κυριακή ΣΤ΄

Λουκά.

Αρχιμανδρίτης Φώτιος Ιωακείμ.

Ευαγγελικά αναγνώσματα.

Η σημερινή ευαγγελική περικοπή (Λουκ. 8:26-39), αγαπητοί εν Κυρίω αδελφοί, εκ πρώτης όψεως μας εξιστορεί ένα μεγάλο θαύμα του Κυρίου ημών Ιησού Χριστού, τη θεραπεία δηλαδή ενός δαιμονιζομένου άνδρα στην περιοχή των Γαδεΐρων ή Γεργεσηνών της Παλαιστίνης. Μελετώντας την όμως βαθύτερα, βλέπουμε να προκύπτουν ποικίλα ψυχοτρόφα διδάγματα.

Πρώτο σπουδαίο θέμα, που τίθεται εδώ, είναι ένα, που περιτρέχει και όλη την Καινή Διαθήκη, αυτό της υπάρξεως των δαιμόνων, καθώς και δαιμονιζομένων ανθρώπων. Ένα θέμα, που συχνά δυστυχώς στις ημέρες μας, θελητά ή και αθέλητα, περιθωριοποιείται ή αποσιωπάται ή και διαστρεβλώνεται. Η ύπαρξη των δαιμόνων, των πονηρών δηλαδή πνευμάτων, των εκπεσόντων αυτών αγγέλων, ως πνευματικών υπάρξεων και όχι ως μιας αόριστης ιδέας του κακού, είναι δόγμα πίστεως της Εκκλησίας μας, που συχνότατα συναντάται ξεκάθαρα σε όλη την Αγία Γραφή. Και όχι μόνο η ύπαρξή τους, αλλά και η δυνατότητα επηρείας τους στους ανθρώπους σε ποικίλο βαθμό: Από απλή πειρασμική τους ενέργεια σ΄

εμάς, μέχρι και, αλίμονο, την πλήρη κατοχή κάποιων ανθρώπων απ' αυτούς!

Παράλληλα, όμως, τονίζεται εμφαντικά στην Καινή Διαθήκη – την εποχή πλέον της Χάριτος – η απόλυτη εξουσία του Θεανθρώπου Χριστού επάνω στους δαίμονες («εις τούτο εφανερώθη ο υιός του Θεού, ίνα λύση τα έργα του διαβόλου» [Α' Ιω. 3:8]), καθώς και η εξουσία που έδωσε ο Κύριος στους μαθητές Του, αλλά και σε κάθε πιστό, να τους πολεμεί και κατατροπώνει, με τη Χάρη και δύναμή Του: «ιδού, δίδωμι υμίν την εξουσίαν του πατείν επάνω όφρων και σκορπίων και επί πάσαν την δύναμιν του εχθρού (του διαβόλου δηλαδή), και ουδέν υμάς ου μη αδικήση» (Λουκ. 10:19) .

Εδώ, να ξεκαθαρίσουμε δύο πράγματα: Πρώτον, επάνω σε ποιους βρίσκει έδαφος να τους κυριαρχήσει ο διάβολος; Σε όσους είναι μακριά από τον Χριστό, την Εκκλησία. Σε όσους βρει βυθισμένους στα πάθη, σε όσους δεν προσεύχονται, δεν μετανοούν, δεν εξομολογούνται και, μάλιστα, δεν κοινωνούν αξίως των αχράντων Μυστηρίων. Και δεύτερο, να πούμε πως μόνο ο Χριστός, η Χάρη Του, που ενεργεί μέσα στα Μυστήρια, η Χάρη, που έδωσε στους αρχιερείς και ιερείς Του και σε αγίους ανθρώπους, μπορεί να εκδιώξει τους δαίμονες από δαιμονιζομένους.

Δεύτερο θέμα, σχετικό προς αυτό, είναι και το πού ζητούν να πάνε οι δαίμονες, φοβισμένοι από την εξουσία του Δεσπότη Χριστού. Ζητούν να μούνε μέσα στους χοίρους, δηλαδή να τους δαιμονίσουν! Αυτό δείχνει, ότι ο Κύριος είναι εξουσιαστής των πάντων, αλλά, σεβόμενος την ελευθερία όλων των λογικών Του πλασμάτων, επιτρέπει μία ελευθερία ακόμη και στον διάβολο (για να είναι αναπολόγητος την ημέρα της Κρίσεως), αλλά πάντοτε περιορισμένη, ελεγχόμενη δηλαδή από την αγάπη και φιλανθρωπία Του, ώστε με τους πειρασμούς να δοκιμάζεται η ελεύθερη βούληση του ανθρώπου και η εκούσια αγάπη του προς τον Θεό. Διαφορετικά, αν δηλαδή η ζωή του ανθρώπου ήταν ένας δρόμος χωρίς εμπόδια, πειρασμούς και θλίψεις, δεν θα είχε νόημα, κι ο άνθρωπος θα απέβαινε έτσι, όχι ένα ελεύθερο λογικό πλάσμα, αλλά, λίγο-πολύ, ένα ρομπότ!

Ζητούν λοιπόν άδεια οι δαίμονες, να μπουν στους χοίρους. Και ο Κύριος το επιτρέπει. Κατ' αρχήν, ως τιμωρία των κατοίκων της περιοχής,

διότι εξέτρεφαν χοίρους, παρά τη ρητή απαγόρευση του Μωσαϊκού Νόμου. Και γνωρίζουμε πως ο Χριστός, με την πανσοφία Του, τηρούσε τις διατάξεις του Νόμου, ώστε να μη δώσει αφορμή σκανδαλισμού στους Ιουδαίους. Και οι χοίροι, όταν μπήκανε μέσα τους τα δαιμόνια, πέσανε από ένα γκρεμό εκεί κοντά στη λίμνη και πνίγηκαν.

Το πνευματικό εν προκειμένω συμπέρασμα, αδελφοί, είναι το εξής: Οι άγιοι Πατέρες της Εκκλησίας παρομοιάζουν με χοίρους τους αμαρτωλούς ανθρώπους, που ζούνε αμετανόητοι, σαν σε άλλη λάσπη, μέσα στον βόρβορο και τη δυσωδία των παθών της αμαρτίας. Αυτοί, για να ταπεινωθούν και να σωθούν, επιτρέπει συχνά ο Κύριος να δαιμονισθούν. Γιατί, όπως ήδη είπαμε, ο διάβολος, σε άνθρωπο βυθισμένο στα πάθη, βρίσκει έδαφος να εισέλθει. Και το φοβερό αποτέλεσμα, αν δεν υπάρξει μετάνοια, είναι ο θάνατος, είτε ο σωματικός, είτε, το φοβερότερο, ο πνευματικός και αιώνιος!

* * *

Τρίτο θέμα της σημερινής περικοπής είναι μία μεγάλη αμαρτία, που προβάλλει στο πρόσωπο των Γεργεσηνών (ή Γαδαρηνών): αυτή της αχαριστίας. Οι παραβάτες αυτοί του Νόμου του Θεού, βλέποντας με τα μάτια τους, τόσο το θαύμα της θεραπείας εκείνου του δύστυχου δαιμονιζομένου, που ήταν το φόβητρο της περιοχής, αλλά κι αυτό της δίκαιης τιμωρίας τους από τον Κύριο με τον πνιγμό των χοίρων, αντί να έλθουν σε συναίσθηση, σε μετάνοια, γεμάτοι από ένα εμπαθή και ενοχικό φόβο, ζητούν από τον Χριστό – τον Ευεργέτη τους στην ουσία – να φύγει, να απομακρυνθεί από τον τόπο τους. Και ο πράος και ταπεινός Ιησούς, υπακούοντας, φεύγει.

Τι διδασκόμαστε απ' αυτό; Ο Κύριος, ως παντογνώστης, αν και προγνώριζε την αχαριστία και αμετανοησία των Γαδαρηνών, θαυματουργήσε για την ωφέλεια και σωτηρία τους. Τους έκαμε καλό. Μα δεν ζήτησε, δεν απαίτησε ανταμοιβή και ευχαριστία. Κι εμείς, ως μαθητές του Κυρίου, πρέπει πάντοτε, με όποιο τρόπο μπορεί ο καθένας, να βοηθούμε και ωφελούμε τον πλησίον μας: με την καλή συμβουλή μας, με την ηθική ή υλική συμπαράστασή μας, ανάλογα με την περίπτωση.

Η ευεργεσία του πλησίον είναι ο καρπός της κορυφαίας αρετής της αγάπης. Αλλά, ποτέ να μην αχρειώσουμε την ελεημοσύνη μας, ζητώντας

ανταπόδοση, και να σκανδαλιζόμαστε από την αχαριστία όσων ευεργετήσαμε. Γιατί, κατά τους αγίους Πατέρες, η αχαριστία τούτη των ευεργετηθέντων αποβαίνει ευεργεσία των ιδίων των ευεργετών από τον Κύριο, και ο μισθός τους στους ουρανούς πολλαπλασιάζεται.

Αδελφοί, αναχωρώντας από την σημερινή αγία τούτη Σύναξη, ας κρατήσουμε, μαζί με τα πιο πάνω, κι αυτό, που παρήγγειλε ο Χριστός στον θεραπευμένο Γαδαρηνό: «Υπόστρεφε εις τον οίκον σου και διηγού όσα εποίησέ σοι ο Θεός».

Αυτή η παραγγελία του Κυρίου αφορά κι εμάς. Τον πνευματικό καρπό, που δρέπουμε στην Εκκλησία, στην πνευματική μας ζωή, να τον διηγούμαστε, να τον εξαγγέλλουμε στο δικό μας οικογενειακό, εργασιακό, σχολικό, κοινωνικό περιβάλλον. Ως χριστιανοί, οφείλουμε να είμαστε, με λόγο και έργο, «μάρτυρες» του Χριστού, «ομολογητές» του ονόματός Του. Η ζωή μας να είναι μία ταπεινή μεν, αλλά ξεκάθαρη μαρτυρία Χριστού. Όπως και ο δαιμονιζόμενος, ο οποίος «απήλθε, καθ' όλην την πόλιν κηρύσσων όσα εποίησεν αυτώ ο Ιησούς».

Αν έτσι ζούμε, εν Χριστώ, κι έτσι ορθά τον ομολογούμε, θα αξιωθούμε της χοροστασίας των δικαίων και αγγέλων, και του θεϊκού επαίνου ενώπιόν τους, κατά την αψευδή Του υπόσχεση: «πας ος αν ομολογήση εν εμοί έμπροσθεν των ανθρώπων, και ο υιός του ανθρώπου ομολογήσει εν αυτώ έμπροσθεν των αγγέλων του Θεού» (Λουκ.12,8).

Αυτής της ομολογιακής βιοτής και της γλυκείας Σου φωνής, της καλούσης τους δικαίους στην αιώνια ζωή, αξίωσον ημάς, Κύριε ημών Ιησού Χριστέ. Αμήν!

Από την ιστοσελίδα της Ιεράς Μητροπόλεως Μόρφου.

Πηγή : <https://www.koinoniaorthodoxias.org/>